

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

בפני כב' סגן הנשיא, השופט רמזי חדיד

תובעת בת שבע מאי
באמצעות ב"כ עוה"ד שלמה מושיץ

נגד

נתבע משה ברקוביץ, עו"ד

פסק דין

מבוא ועובדות מוסכמות:

1. בפניי תביעה כספית בעילה נזיקית, לפיה התובעת מבקשת לחייב את הנתבע בתשלום סך של 1,000,000 ₪ בטענה לרשלנות מקצועית במהלך ייצוגה בהליך משפטי.
2. התובעת הינה אחותו של מר אהרון בן חיים (להלן: "אהרון") ובין שני האחים נתגלעה מחלוקת ביחס לרכוש הוריהם, מחלוקת שהגיעה לפתחו של בית המשפט.
3. הנתבע הינו עו"ד במקצועו והוא ייצג את התובעת בחלק מההליכים המשפטיים שהתנהלו בינה לבין אהרון.
4. ביום 22.04.2009 נערך ונחתם בין אהרון לבין הוריו הסכם, לפיו ההורים העניקו לו במתנה את זכויותיהם במקרקעין הידועים כגוש 10902, חלקה 81, תת חלקה 12 שברחוב חלץ 8 חיפה (להלן: "הסכם המתנה").
5. התובעת הגישה נגד אהרון תביעה למתן חשבונות לבית משפט לענייני משפחה בחיפה בתיק תמ"ש 42914-08-10 ובמסגרתה הגיעו הצדדים להסכם פשרה אשר קיבל תוקף של פסק דין מיום 11.10.2010, לפיו התחייב אהרון, בין היתר, שלא לבצע דיספוזיציה או כל עסקה להעברת זכויות הוריו בחייהם בבית שברחוב העלייה 66, חיפה, הידוע כגוש 10818 חלקה 6 (להלן: "הסכם הפשרה" ו-"הבית", בהתאם).
6. יובהר, כי הורי התובעת לא היו צד להסכם הפשרה והנתבע לא ייצג את התובעת במסגרת ההליך בו נחתם ההסכם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

5. ביום 18.10.2011 חתמו הורי התובעת על תצהיר לפיו הם העניקו לאהרון במתנה את זכויותיהם בבית **(להלן: "תצהיר המתנה")**. בהמשך, בהתאם לתצהיר המתנה, העביר אהרון ביום 07.02.2012 את הבית על שמו בלשכת רישום המקרקעין.
6. בעקבות חתימת תצהיר המתנה והעברת הזכויות בבית על שם אהרון, הגישה התובעת לבית משפט לענייני משפחה בחיפה בקשה לסעד זמני בתיק תמ"ש 20353-05-12 לפיו היא עתרה לרישום הערת אזהרה אשר תמנע מאהרון לבצע כל דיספוזיציה בבית. לאחר מתן צו ארעי כמבוקש, התקיים דיון בבקשה הנ"ל במעמד הצדדים ובמהלכו נתן בית המשפט, כב' השופט בן ציון ברגר, סעד זמני כמבוקש **(להלן: "ההחלטה")**.
- בהמשך, הגישה התובעת במסגרת ההליך לעיל תביעה נגד אהרון לביטול תצהיר המתנה ולהעברת הזכויות בבית חזרה להורים **(להלן: "תביעת התובעת")**.
- לאחר הגשת תביעת התובעת, הגיש אהרון תביעה לבית משפט לענייני משפחה בחיפה בתיק תמ"ש 44540-09-12, בה הוא עתר לביטול פסק הדין המאשר את הסכם הפשרה **(להלן: "תביעת אהרון")**.
- תביעת התובעת ותביעת אהרון אוחדו באותו הליך והתובעת היתה מיוצגת בו, כמו גם בהליך הערעור שבא לאחריו כמפורט בהמשך, באמצעות הנתבע **(להלן: "התביעה המאוחדת")**.
- ביום 12.08.2015, לאחר שנשמעו ראיות הצדדים, נתן בית המשפט, כב' השופט ענבל קצב-קרן, פסק דין בתביעה המאוחדת, לפיו התקבלה תביעת התובעת במובן זה כי רישום הבית על שם אהרון מכוח תצהיר המתנה, בוטל, ונקבע כי הבית יירשם חזרה על שם ההורים. כמו כן, כתוצאה מתחייבת, תביעתו של אהרון נדחתה **(להלן: "פסק הדין")**.
7. אהרון הגיש ערעור על פסק הדין לבית משפט המחוזי בחיפה בתיק עמ"ש 50769-10-15 **(להלן: "הערעור")**. במסגרת הערעור הגישו הצדדים עיקרי טיעוניהם וביום 14.07.2016 התקיים דיון בערעור בפני הרכב השופטים ברשות כב' השופטת יעל וילנר. בדיון הנ"ל נכחו התובעת, בנה מר הראל מאי **(להלן: "הראל")**, הנתבע, אהרון ובא כוחו. במהלך הדיון בערעור הציע המותב לתובעת להסכים לקבל את הערעור ובהתאם לכך לבטל את הסכם הפשרה ולהותיר את רישום הבית על שם אהרון. בית המשפט נימק הצעתו זו בכך כי בניגוד לדיון הסכם הפשרה פוגע בזכות ההורים לפעול בקניינם כרצונם. על מנת לאפשר לצדדים לשקול את ההצעה הנ"ל, בית המשפט הודיע על הפסקה שבמהלכה התנהלה שיחה בין התובעת ובנה הראל לבין הנתבע, ובעקבותיה הסכימה התובעת לקבל את הצעת המותב. בהתאם לכך, בתום ההפסקה הודיע הנתבע לבית המשפט על עמדת מרשתו ובעקבות זאת ניתן פסק דין, לפיו הסכם הפשרה בוטל, תביעת התובעת נדחתה וכתוצאה מתחייבת התקבלה תביעתו של אהרון, וזאת ללא צו להוצאות **(להלן: "פסק הדין בערעור")**.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

8. להשלמת התמונה יצוין, כי לאחר מתן פסק הדין בערעור, הגישה התובעת נגד אהרון תביעה לבית משפט לענייני משפחה בחיפה, בתיק תמ"ש 27138-12-16, בה היא ביקשה לחייבו בתשלום סך של 450,000 ₪ בשל הפרה נטענת של הסכם הפשרה. דא עקא, לאור פסק הדין שניתן בערעור, בית המשפט דחה תביעה זו בשל מעשה בית דין.

טענות הצדדים בתמצית:

9. לטענת התובעת, הנתבע התרשל בייצוג שלה בערעור וזאת בשניים אלה: האחד, לא העלה במסגרת עיקרי הטיעון ובדיון שהתקיים בערעור, טענות שבאמצעותן היה ניתן לשכנע את המותב כי הסכם הפשרה ותצהיר המתנה יכולים לדור בכפיפה אחת, זאת מהטעם כי הסכם הפשרה הינו במישור היחסים שבין התובעת לבין אהרון והוא לא פוגע בזכות ההורים לפעול באופן חופשי בנכסיהם, זכות אשר התממשה בחתימתם על תצהיר המתנה. יודגש כי התובעת אינה חולקת על זכות ההורים להעניק במתנה את זכויותיהם בבית לאהרון, אולם, לטענתה אהרון אינו זכאי לממש אותה מתנה הואיל והדבר מהווה הפרה של הסכם הפשרה. השני, הנתבע לא הבהיר לתובעת כי הסכמתה להצעת בית המשפט בערעור, סותמת את הגולל על טענותיה לזכויות בבית וחוסמת את דרכה מהמשך ההתדיינות נגד אהרון.

10. לטענת הנתבע, הוא נתן לתובעת ייצוג הולם ומקצועי במסגרת הערעור, אולם עמדת המותב היתה כי הסכם הפשרה חותר תחת זכותם של ההורים להעניק את הבית במתנה לאהרון, ולפיכך הוא בטל. הנתבע ניסה לשכנע את המותב במהלך הדיון בערעור בצדקת עמדת התובעת, אולם לשווא. בנדון, עמדה ברקע סוגיית ההוצאות שהיה על התובעת לשאת בהן בסך של כ-000,30 ש"ח למקרה והיא היתה דוחה את הצעת המותב, וזאת הן במסגרת פסק הדין שיינתן בערעור והן במסגרת בקשת רשות ערעור שתוגש לבית משפט העליון, סכום שהתובעת לא יכלה לשאת בו בשל מצבה הכלכלי הדחוק.

כן טען הנתבע כי בשיחה שהתנהלה בינו לבין התובעת והראל במהלך ההפסקה שהיתה במועד הדיון בערעור, הוא נתן הסבר מלא ביחס למשמעות הצעת בית המשפט והשלכותיה על ההתדיינות בין התובעת לאהרון. לראייה, ההפסקה התארכה ובמהלכה קלדנית בית המשפט האיצה בצדדים לגבש את עמדתם ולסיים את ההתייעצות ביניהם.

הוסיף הנתבע וטען כי תביעה דנן אינה אלא ניסיון סרק של התובעת לחפש כיס עמוק וזאת לאחר כישלונה בהתדיינות נגד אהרון.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

דיון:

11. החובות והסטנדרטים המוטלים על עו"ד במסגרת מילוי תפקידו כלפי לקוחותיו מבוססים על שלושה ענפי משפט שונים: האחד, חוק לשכת עורכי הדין, השני, דיני הנזיקין והשלישי דיני החוזים.

בסעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א – 1961 נקבע כי: "במילוי תפקידיו יפעל עורך דין לטובת שולחו בנאמנות ובמסירות, ויעזור לבית המשפט לעשות משפט". הוראה דומה נקבעה בכלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו – 1986, ובהתייחס לשתי הוראות הדין הנ"ל נפסק ב-ע"א 4612/95 מתתיהו ואח' נ' שטיל ואח', פ"ד נא(4) 769, כדלקמן:

"על עורך הדין מוטלת החובה לפעול כלפי לקוחו ככל בעל מקצוע מיומן נאמן וזהיר. אולם מעורך דין, מעצם הגדרת תפקידו, דורש המחוקק סטנדרט התנהגות גבוה יותר בכל אחד מהיבטים אלה. סעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, קובע כי 'במילוי תפקידו יפעל עורך הדין לטובת שולחו בנאמנות ובמסירות'. הוראה דומה קבועה גם בסעיף 2 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו-1986. לעניין זה נקבע, כי 'אמונה' פירושה אמת ויושר ו'מסירות' פירושה חריצות ושקידה דבקות ואדיקות, כשהאינטרס של הלקוח עומד בראש מעיניו ודאגותיו של עורך הדין" (שם, עמ' 784 ד-ה).

באשר לחובות המוטלות על עורך דין כלפי לקוחותיו מכוח דיני הנזיקין, נפסק ב-ע"א 735/75 רויטמן נ' אדרת פ"ד ל(3) 75, כדלקמן:

"..... חוסר מיומנות משפטית מקובלת, ומעשים ומחדלים אשר עורך-דין סביר ונבון נשמר היה מפניהם באותן נסיבות - הרי זו התרשלות; וכלפי הלקוח שלו מוטלת חובה פשוטה על עורך-דין לנהוג באותה מיומנות ולהימנע מאותם מעשים ומחדלים" (שם, עמ' 80 ד' לפסק הדין).

כמו כן, ב-רע"א 5884/14 פינקסו גלובו אניוסטמנט בע"מ ואח' נ' דוק השקעות 1988 בע"מ (פורסם בנבו) פסק בית המשפט ביחס לחבות הנזיקית המוטלת על עורך דין כלפי לקוחו, באומרו:

"..... מעבר לבסיס החבות החוזי שבין עורך דין ללקוחו, ישנו בסיס חבות נוסף, הוא מעשה העוולה של רשלנות מקצועית, המקיים ללקוח עילת תביעה נזיקית. עוולה זו חלה לעת קיומם של שלושה יסודות: חובה כלפי הלקוח להשתמש

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

במיומנות סבירה, הפרה של חובה זו, ונזק שנגרם כתוצאה מההפרה..... " (שם),
פסקה י"ד לפסק הדין).

הענף המשפטי השלישי המבסס חבות עו"ד כלפי לקוחו, ויש לומר הענף העיקרי, הוא דיני החוזים, אף כי יצוין כי תביעה דנן אינה מבוססת על העילה החוזית. בנדון נפסק ב-ע"א 37/86 לוי ואח' נ' שרמן פ"ד מד(4) 446, כדלקמן:

"הבסיס העיקרי לחבותו של עורך-דין כלפי לקוחו הוא בסיס חוזי. בין עורך הדין לבין הלקוח קיים הסכם, לפיו מתחייב עורך הדין להגיש ללקוח שירותים של עריכת-דין, בתמורה לשכר-טרחה המשולם לו. יש שהסכם זה מועלה על הכתב, ויש והוא מוצא ביטויו רק בדברים שבעל-פה. הבנה והתנאה מכללא בכל הסכם כזה הן, כי לעורך הדין, המקבל על עצמו את ייצוג הלקוח, יש המידה הנדרשת של ידע, מאומנות ומיומנות הנדרשים במקצוע עריכת הדין, וכי מתחייב הוא להפעיל כישורים אלה לטובת עניינו של הלקוח. התרשלות בייצוג עניינו של הלקוח או בהפעלת מידה סבירה של מיומנות ומאומנות, הגורמת נזק ללקוח, ועל אחת כמה וכמה התנהגות שיש בה הפרת אמונים ואי-יושר כלפי הלקוח עשויות לשמש עילה לתביעה בגין הפרת חוזה או בשל הפרת חובותיו כלפי לקוחו" (שם, פסקה 22 לפסק הדין).

דא עקא, רשלנות עו"ד או הפר חובה חוזית המוטלת עליו כלפי לקוחו, הן כשלעצמן, אין בהן די על מנת כי הלקוח יהא זכאי להיפרע מעורך הדין את הסעד שלטענתו הוא היה זכאי להיפרע מיריבו, אלא בנדון על התובע להוכיח קיום קשר סיבתי, עובדתי ומשפטי, בין רשלנות עו"ד והפר החובה המוטל עליו כלפי הלקוח לבין הנזק שנגרם לו בעקבות כך (ר' ע"א 145/80 וקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד ל"ז (1) 113-148, רע"א 4394/09 לנדרמן נ' סגיב הנדסה ושות', פורסם בנבו, ע"א 989/03 חוטר ישי ואח' נ. חינוזון ואח', פ"ד נ"ט(4) 796, 811 (להלן: "פס"ד חוטר ישי") וכן רע"א 5884/14 פינקסו גלובל בע"מ ואח' נ' עו"ד דקל, פורסם בנבו, פסקה י"ד).

כן יודגש, כי בהתאם לכלל, לפיו המוציא מחברו עליו ראיה, חובת ההוכחה לעניין הפרת התחייבויות עו"ד כלפי הלקוח והקשר הסיבתי בינה לבין הנזק הנטען אשר נגרם לאחרון בעקבותיה, מוטל על הלקוח. בנדון, נקבע בפסק דין חוטר ישי לעיל, כדלקמן:

"בפתח הדיון לסוגיית הרשלנות יש לזכור כי בשיטת המשפט שלנו אין לעורך הדין חסינות מפני תביעות רשלנות לגבי אופן ניהול המשפט..... עם זאת עדיין הנטל להוכיח את יסודות עוולת הרשלנות הוא על התובע. בהקשר זה על התובע הנטל להוכיח כי אלמלא התרשלנותו של עורך הדין תוצאת פסק הדין הייתה משתנה לטובתו.....זהו נטל כבד מבחינה ראייתית, שכן כל מי שהתנסה בהליכי משפט

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

יודע כי אין לדעת בוודאות את תוצאותיהם של הליכים משפטיים עד למתן פסק דין
חלוט, ואין לדעת כיצד היו נראים פני הדברים לו התנהלו ההליכים באופן שונה"
(שם, עמוד 811 ה'ו') (ההדגשה אינה במקור – ר.ח.).

על אותה הלכה כמצוטט לעיל, חזר בית המשפט ב-רע"א 2688/16 מאיר ברוכי נ' אורן גוהר
ואח' (פורסם בנבו), פסקה י"ג לפסק הדין.
מן הכלל אל הפרט.

12. טרם תידון המחלוקת בין הצדדים לגופא, ראוי להבהיר כי הסכם המתנה אינו רלוונטי לבית
נשוא התביעה, שכן כל עניינו הוא בנכס אחר שהיה על שם ההורים וכאמור הועבר במתנה
לאהרון. הערה זו מתחייבת לאור העובדה כי בסיכומיה מפנה התובעת להסכם זה כאילו הוא
מתייחס לבית, כאשר אין הדבר כך (שם, סעיף 1 לסיכומי התובעת). על אף זאת יודגש, כי אין
בהתייחסות מוטעית זו להסכם המתנה כדי להעלות או להוריד מהתוצאה המתחייבת בהליך.

13. התובעת אינה חולקת על העיקרון ולפיו הוריה חופשיים לפעול ברכוש שלהם כרצונם, לרבות
העברת הבית על שם אהרון, והיא אף אישרה זאת בפתח חקירתה הנגדית (שם, עמ' 12, שורה
23 לפרוטוקול הדיון). יחד עם זאת, מפאת חשיבות העניין, אפנה לדין ולהלכה הפסוקה בנדון.
העיקרון ולפיו אדם זכאי לפעול ברכוש שלו באופן חופשי מעוגנת בסעיף 2 לחוק המקרקעין,
תשכ"ט-1969, בו נקבע כי "הבעלות במקרקעין היא הזכות להחזיק במקרקעין, להשתמש
בהם ולעשות בהם כל דבר וכל עסקה בכפוף להגבלות לפי דין או לפי הסכם". כמו כן, עיקרון
זה מצא לו אחיזה בסעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו בו נקבע: "אין פוגעים בקניינו
של אדם".

לעניין העיקרון הגלום בשתי הוראות הדין לעיל נפסק ב – רע"א 7112/93 צודלר נ' יוסף ואח',
פ"ד מח(5) 550, 562, כדלקמן:

"ידענו מכבר כי זכות הקניין הינה מן הזכויות בעלות העוצמה הרבה ביותר, והרי
היא מעין זכות יסוד טבעית שהטילה עוגן במיתחם החוקתי אף הוא. וכלשון סעיף
3 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו: 'אין פוגעים בקנינו של אדם'.

גם אם אמרנו כי הקניין שבחוק היסוד מתפרס אף על זכויות שאינן זכויות קניין
במובן הקלאסי - ואכן כך נאמר - הנה בזכויות קניין קלאסיות ודאי שהוא תופס.
זכות הקניין משמיעה, כעיקרון, זכותו של אדם לעשות, או שלא לעשות, בקניינו
כרצונו; הכול, כמובן, במגבלות שהדין הקוגנטי קובע. וכן ראה סעיף 2 לחוק (חוק
המקרקעין – ר.ח.)."

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

1 כמו כן, ב-בג"ץ 6219/93 ד"ר כהן עו"ד נ' לשכת עורכי הדין, פ"ד מט(2) 548, 529:
2
3 "נקודת המוצא היא כי אדם רשאי לעשות ברכושו כרצונו. זו מהותה של הבעלות:
4 לעשות בנכס 'כל דבר וכל עסקה בהגבלות לפי דין או לפי הסכם' (סעיף 2 לחוק
5 המקרקעין, תשכ"ט-1969; סעיף 2 לחוק המיטלטלין, תשל"א-1971)".

6
7 נשאלת אפוא השאלה, האם הסכם הפשרה יכול לדור בכפיפה אחת עם זכותם של ההורים
8 לפעול ברכוש שלהם, ליתר דיוק בבית, כרצונם (ובכפוף לדין המהותי), זאת כטענת התובעת,
9 אם לאו.

10
11 14. טענת התובעת כאילו זכותם של הוריה להעביר במתנה את הבית על שם אהרון מתמצת
12 בחתימתם על תצהיר המתנה ובהתאם לכך הסכם הפשרה יכול לדור בכפיפה אחת עם אותו
13 תצהיר, משמעותה המעשית היא למנוע מההורים לקיים את רצונם ולהעביר את הזכויות
14 בבית על שם אהרון, ותחת זאת להותיר רצון זה "על הנייר", פשוטו כמשמעו וללא כל נפקות
15 כלפי כולי עלמא. טיעון זה המנוגד לדין ולהלכה הפסוקה, כמצוטט לעיל, אין לקבל.

16
17 נזכיר, במסגרת תביעתה נגד אהרון עתרה התובעת לביטול העברת הזכויות בבית על שם
18 אהרון ורישומן חזרה על שם הוריה (שם, סעיף 8 לפסק הדין). הנה אם כן, התובעת ביקשה
19 לאיין את רצונם של ההורים להעביר את זכויותיהם בבית על שם אהרון, כל זאת מכוח הסכם
20 הפשרה בינה לבין אהרון, אף כי ההורים לא היו צד להסכם. ודוק, לו עתרה התובעת אך ורק
21 למנוע מאהרון לבצע כל דיספוזיציה בבית לאחר שהוא נרשם על שמו, ייתכן, ובכך איני קובע
22 מסמרות, כי היא היתה נשמעת בטענה כי הסכם הפשרה יכול לדור בכפיפה אחת עם תצהיר
23 המתנה ואינו פוגע בזכותם של הוריה לפעול באופן חופשי ברכוש שלהם. אולם, כאמור,
24 התובעת לא הסתפקה בסעד זה אלא היא ביקשה לבטל העברת הזכויות בבית על שם אהרון
25 ורישומן חזרה על שם הוריה, לא פחות.

26
27 15. טענת התובעת כאילו הנתבע לא הסביר לה את משמעות הצעת המותב בערעור והיא לא
28 הבינה, כביכול, כי הדבר יסתום את הגולל על המשך ההליך, אינה משכנעת כלל ועיקר בעיניי.

29
30 בנדון, די להפנות לסעיף 12 לתצהיר עדותו הראשית של הראל, בנה של התובעת, מוצג ת/2,
31 ולפיו "אני מצהיר שללא השכלה משפטית הבנתי כי משמעות קבלת הצעת בית המשפט
32 תגרום לכך שאמי תאבד את הנכס". נזכיר, כי הראל נכח בדיון שהתקיים בערעור ומתצהירו
33 עולה כי הוא גם היה שותף לשיחה שהתנהלה בהפסקה בין התובעת לבין הנתבע ביחס להצעת
34 המותב (שם, סעיף 13 לתצהיר).

35

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

הכיצד אפוא הראל הבין את משמעות קבלת הצעת בית המשפט בערעור והתובעת לא הבינה זאת? לתובעת הפתרוניס. מכל מקום אומר, כי אך טבעי הדבר כי בעל דין יבין כי הסכמתו לקבלת הערעור, סותמת את הגולל על כל התדיינות עתידית בסוגיות שנדונו בין הצדדים.

16. לא זאת אלא זאת, התובעת גילתה זיכרון סלקטיבי בעדותה, היא הותירה רושם שלילי ואינני נותן אמון בגרסתה במשפט. כך לדוגמה, משנשאלה על ידי בית המשפט מה היתה הצעת המותב בערעור, היא טענה שאינה זוכרת (שם, עמ' 14 שורה 1 לפרוטוקול הדיון), אף כי מדובר בעניין מהותי ביותר, אך מאידך היא זכרה כאילו ההפסקה בהליך הערעור היתה למשך עשר דקות, ולא עשרים דקות כפי שטען הנתבע (שם, עמ' 14, שורה 15 לפרוטוקול הדיון). כמו כן, התובעת אישרה כי במהלך ההפסקה היא שאלה את התובע על סיכויי הבר"ע שתוגש לבית משפט העליון ככל והיא תדחה את המלצת המותב וינתן פסק דין לפיו הערעור יתקבל, אולם היא לא זכרה מה היתה תשובת הנתבע בנדון (שם, עמ' 16, שורה 10 לפרוטוקול הדיון).

17. לאור האמור לעיל, אני דוחה את טענת התובעת כאילו לא הוסבר לה משמעות קבלת הצעת המותב בהליך הערעור, לפיה יבוטל פסק הדין והערעור יתקבל.

18. חיזוק למסקנות אליהן הגעתי במשפט מצאתי בטיעון הנתבע ולפיו עמדת התובעת ביחס לקבלת הצעת המותב בהליך הערעור היתה מושפעת ממצבה הכלכלי הדחוק וההוצאות שיפסקו נגדה במסגרת הערעור כמו גם עלות הליך הבר"ע שתוגש לבית משפט העליון.

התובעת נשאלה בחקירתה הנגדית לעניין זה, ולאחר שניסתה להתחמק ממתן תשובה עניינית לשאלה, היא אישרה את גרסת התובע, באומרה:

"ש. ההרכב שלח את הקלדנית להאיץ בנו כי חלף זמן רב. הסברתי לך שהדרך היחידה לא לקבל את פסק דינו של בהמ"ש יהיה להגיש בר"ע. בקשה זו כרוכה בהוצאות שבהמ"ש המחוזי יפסוק בין 10,000-15,000 ₪, אגרה של קרוב ל-10,000 ₪ וערבות שמגישים לבהמ"ש העליון בסכום של בערך 15,000 ₪ ובסך הכל כשלושים אלף ₪ ואת אמרת לי 'לי אין כסף'. האם זה נכון?"

ת. אני לא חושבת שזה רלוונטי. אחרי שבהמ"ש מבהיר לי את השאלה אני משיבה, הוא בא אליי וניסה לשכנע אותי שאני אסכים. כן דובר בסדר. אבל הוא לא הסביר לי. אכן דובר כפי שהוצג בשאלה" (שם, עמ' 14, שורה 17 לפרוטוקול הדיון).

למעלה מהצורך יובהר כי מצבה הכלכלי הדחוק של התובעת עלה גם כן במסגרת הבקשה שהגישה בהליך זה למתן פטור מתשלום האגרה (בקשה מס' 1).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני :

19. כאמור, וכפי שנקבע בהלכה הפסוקה, על התובעת מוטל להוכיח כי אלמלא רשלנותו הנטענת של הנתבע במסגרת הייצוג המשפטי, תוצאות פסק הדין בערעור היתה שונה. והנה, לאור האמור לעיל, אף אם תאמר כי הנתבע לא העלה במסגרת עיקרי הטיעון או הדיון בערעור את טענותיו כדבעי או לא הסביר, כביכול, לתובעת כי קבלת הערעור סותרת את הגולל על ההתדיינות בינה לבין אהרון ביחס לזכויות בבית, וכאמור אינני מקבל טענה זו, הרי ממילא הדבר לא היה משנה כהוא זה מהתוצאה אליה הגיע המותב ובעטיה ניתנה המלצתו לתובעת להסכים לקבלת הערעור. בנדון, אין להקל ראש בעובדה כי הערעור נשמע בפני הרכב של שלושה שופטים ואין חולק כי במהלכו לא נשמעה על ידי מי מהם כל הערה או הבעת עמדה שונה המהווה בסיס, ולו הקלוש ביותר, לאפשרות דחיית הערעור והותרת פסק הדין על כנו.

20. התובעת הרבתה להפנות לאמור בהחלטה, שכזכור ניתנה בבקשתה למתן סעד זמני בתביעתה נגד אהרון. דא עקא, אין באותה החלטה כדי לשנות מהמסקנות אליהן הגעתי לעיל, ושני טעמים לדבר :

א. ההחלטה ניתנה במסגרת הליך ביניים ובטרם נשמעו ראיות הצדדים במשפט. כמו כן, ההחלטה ניתנה על ידי הערכאה הדיונית, ומן הסתם היא עמדה לנגד עיניה של ערכאת הערעור אשר המליצה את אשר המליצה בפני בעלי הדין.

ב. התובעת מדגישה בטיעוניה את החלקים הנוחים לה בהחלטה, אולם היא לא נותנת את המשקל הראוי לחלקים אחרים שבה, ולפיהם :

"...האם הסעד הזמני שהתבקש עולה בקנה אחד עם עילת התביעה ובשאלה הזו

אאפשר למבקשת לתקן את כתב התביעה ו/או להגיש תביעה מתאימה שבה יהיו

או יצורפו הוריה – כנתבעים, שכן הם בעלי הזכויות ואכן צודק ב"כ המשיב שבמידה

ולא הוכרזו כחסויים, פסולי דין ו/או לא קיימת כל מניעה אחרת על פי דין המגבילה

אותם לנהוג ברכושם כפי שהם רוצים, אזי יתכן וזה היה רצונם וככל שרצון זה הינו

עצמאי ונעשה בגמירות דעת ובצלילות ובהסכמה מלאה של ההורים, הרי לכאורה

אין מניעה לאשר את ההסכם בינם לבין המשיב. מאחר ושאלות אלו, בעניין מצבם

של ההורים, רצונם ועמדתם ביחס למבקשת ולמשיב טרם באו לידי ביטוי בכתב

תביעה מסודר ובעילה מסודרת ומאורגנת שניתן להשיב עליה באופן מסודר וברור

על מנת שבית המשפט יוכל לבדוק את כל המערכת העובדתית, אזי כאמור לעיל יש

להותיר את צו המניעה הזמני על כנו ולאפשר למבקשת לתבוע את ביטול העסקה

או לחילופין כל תובענה אחרת שתצדיק את הותרת צו המניעה הזמני על פי הוראות

ההסכם. מאידך, אינני רואה כל מניעה מדוע המשיב לא יגיש תביעה מטעמו לאשר

את ההסכם ו/או להורות על ביטול התחייבותו כמפורט בסעיף 1 (א) להסכם

הפשרה שקיבל תוקף של פסק-דין, על מנת להכשיר את עסקת העברה של הנכס

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 9456-03-18 מאי נ' ברקוביץ

תיק חיצוני:

בבת גלים שהעבירו לו הוריו, אולם אין בדעתי לכפות על המשיב ולייעץ לו כיצד
עליו לנהוג... (שם, עמ' 4, שורה 13 לפרוטוקול הדיון).

הנה אם כן, באותה החלטה, שכביכול אימצה את עמדת התובעת, קיימת התייחסות ברורה
לאפשרות כי זכותם של ההורים להעביר את הבית במתנה לאהרון, גוברת על הסכם הפשרה.

21. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית התביעה.

התובעת תשלם לנתבע הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך של 14,040 ₪ (כולל מע"מ) וזאת
עד ליום 20.09.2020 שאם לא כן הסכום יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד
התשלום המלא בפועל.

יובהר כי בקביעת ההוצאות לעיל התחשבתי, בין היתר, באמור בהחלטה מיום 05.03.2020,
לפיה, במסגרת פסק הדין שיינתן בתביעה אשקול הוצאות בקשת התובעת, שנדחתה באותה
החלטה, לתיקון כתב התביעה (בקשה מס' 14).

ניתן היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

רמזי חדיד, שופט, סגן הנשיא